

og giver bestemte Raad og siger: Sygdommen er det og det, og naar man saa efter at have søgt hani en Tid og holdt sig hans Forskrifter efterrettelig, endelig opgiver Gaabet og søger en anden, og denne da giver en Erklæring, der staar i diametral Modsetning til den anden Læges, og siger, at de Midler, der ere anvendte, var det Galtskab at anvende, saa er det naturligt, at Almueen bliver tvivlrædig. Jeg anfører dette, ikke som en Bebreidelse imod Lægestanden, men kun som en Forklaring af, at Almuesfolk paa Landet ikke i alle Tilfælde kunne have den ubegrænsede og ubetingede Tillid til Lægers Erklæringer og Behandling, som er ønskelig. Naar det tilmed er i en Egn af Landet, hvor Befolkningen er spredt og har langt til Kjøbstaden eller paa Grund af daarligere Veie har Besvær med at komme til Lægen, saa er det naturligt, at, naar der er en Mand i Egnen, man har Tillid til, og som har godtgjort, at han kan hjælpe Folk for visse Sygdomme, man da tyr til ham. I alt Fald maa man komme til at modificere vor Lovgivning saaledes, at den Slags Folk ikke blive tilfalte og straffede; det mener jeg er Minimum af, hvad man maa indrømme i den humane Tidsalder, hvori vi leve. Den sidste æredeALER bemærkede rigtignok, at det ikke var Hensigten med den bestaaende Straffelovgivning at straffe saadanne Folk; men det forekommer mig, der foreligger et Exempel her i Landet, som vi vist Alle have i frisk Erindring, og som hører til den nævnte Kategori eller i alt Fald ligger stærkt paa Grændsen deraf.

Tessen: Jeg drifter mig heller ikke til at anbefale det foreliggende Lovforslag, som det er kommet til os; men jeg tør paa den anden Side ikke anbefale et Forslag til Vedtagelse, som det ærede kongevalgte Medlem (Væsjing) omtalte, og som gik ud paa at sætte Begrænsningen for Kvaakfalveriets Udøvelse deri, om Kvaakfalveren driver sin Virksomhed som Næringsvei. Jeg har nyie gjennemgaaet Forhandlingerne i 1867—68, da et af det høitærede Medlem stillede Mindretalsforslag, der væsentlig lød saaledes, som det ærede Medlem nu angav, blev vedtaget, et Forslag, som jeg imidlertid stente imod. Det forekommer mig, at det Lovforslag, der foreligger, indeholder ikke ganske saa Begrænsninger, som det af det høitærede Medlem stillede Forslag manglede. Jeg skal blandt Andet nævne en Begrænsning, som jeg sætter megen Pris paa, og som findes i Lovforslaget, nemlig at den, der ikke har Ret til Lægepraxis, ikke kan anvende Lægemidler, som det er forbudt Apothekeren at udlevere til Alle og Enhver. Det anser jeg for en overmaade vigtig Bestemmelse, og jeg har ikke ret kunnet følge det ærede Medlem i den Udvikling, han nys gav af, hvilke Følger et Lovforslag som det foreliggende vilde have med Hensyn til Materialisternes Forhandlingsret. Det er mig ikke ganske klart, i

hvilken Forbindelse Vedtagelsen af dette Lovforslag skulde staa med vor Næringslovgivning med Hensyn til Forhandlingen af Medicinalvarer. Jeg vil imidlertid nærmest tillade mig at yttre, at jeg beklager, at Landstinget atter nu efter 5 Aars Forløb overfor dette Emne er i en ligesaa vanskelig Situation, som Thinget var den Gang. Thinget har Valget mellem enten at fremme en Sag, som Justitsministeren har erklæret ikke at kunne gaa ind paa, saaledes som Grundlaget er givet i det foreliggende Lovforslag, eller at afvise en Sag, som er kommen frem med en vis Høie fra det andet Things Side, hvorved jeg navnlig forstaaar, at Lovforslaget er væsentlig overensstemmende med et Regeringsforslag, der for 5 Aar siden fremkom, at Sagen i den sidste Samling har i Thinget været Gjenstand for megen Overveelse, og at Forslagsstillerne og navnlig Drøfseren for disse have stillet sig paa en saa besæden og imødelommende Maade overfor alle de Forandringer, som maatte ønskes i det af dem indbragte Forslag, at det er med en vis Sympathi, jeg ser paa Drøfserens Virksomhed i denne Sag, om jeg end ikke kan følge med ham, og at det gjør mig ondt, om jeg atter denne Gang skulde være med til at afvise Sagen. Naar Stillingen er, som den var for 5 Aar siden, har det jo flere Aarsager; men jeg tror, at en af Aarsagerne dertil er den, at der endnu her i Landet er et meget anomalt Væsen, nemlig Sundhedskollegiet. Jeg kalder det anomalt, fordi det ikke passer ind i det hele Regeringsystem. Det er et Kollegium, bestaaende af 13 høit udmærkede Personligheder, men er selv tildeels upersonligt og uansvarligt, ligesom den ansvarlige Justitsminister ikke har det saaledes under sin Haand, som jeg tror det er nødvendigt, for at man kan benytte det til at fremme Lovgivningsarbejder. Dersom dette Kollegium for 5 Aar siden, som der den Gang fra flere høitærede Medlemmers Side i Landstinget stete Opfordring til, var blevet forvandlet til et Medicinal-Departement under Ministeriet, vilde der ved hele den Virksomhed, det officielt skal udøve overfor Medicinal-Lovgivningen, være kommet en ganske anden Betydning frem mellem Justitsministeriet og Repræsentationen, end der, saalænge dette Kollegium bestaar, vil kunne komme. Jeg vilde derfor have ønsket, at den lille Strugt var bleven Følgen af vore meget omfattende Forhandlinger for 5 Aar siden, at en saadan Omdannelse var sket, og at dette Kollegium paa den anførte Maade var blevet afløst af et Regeringsdepartement umiddelbart under den ansvarlige Minister. Forinden dette sker, har jeg overmaade lidt Tro til, at der vil ske nogen egentlig stor Reform i Sundhedslovgivningen, og Sundhedslovgivningen er en Lovgivning, der i høieste Grad gjør Krav paa den hele Lovgivningsmagts Opmærksomhed, hvad der næsten Dag for Dag kan siges i høiere Grad. Da Sundhedskollegiet,